

Sygn. akt II Ca 280/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Teresa Strojnowska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Beata Wodecka

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2015 r. w Kielcach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w W.

przeciwko D. C. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku - Zdroju

z dnia 9 grudnia 2014 r. sygn. I C 471/14

oddala apelację i zasądza od (...) Spółki z o.o. w W. na rzecz D. C. (1) kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 280/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2014 roku sygn. I C 471/14, Sąd Rejonowy w Busku-Zdroju oddalił powództwo (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. przeciwko D. C. (1) o zapłatę (pkt I), zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617,00 zł tytułem kosztów procesu (pkt II).

Swoje rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

W dniu 15 lipca 2005r. pozwany D. C. (2) złożył w Wyższej Szkole (...) J. C. w R. wniosek o przyjęcie na studia zaoczne na kierunku technika samochodowa i ubezpieczenia komunikacyjne. Wniosek uwzględniono: tego samego dnia pozwany złożył ślubowanie i został przyjęty w poczet studentów. Pozwany zobowiązał się do zapłaty czesnego w kwocie 1 650,00 zł, które mogło być uiszczane jednorazowo lub w ratach. Pozwany nie uiścił tej kwoty w żadnej części. Decyzją Rektora z dnia 8 lutego 2006r. (...) D. C. (2) został skreślony z listy studentów z powodu nieuiszczenia czesnego za okres od 1 października 2005r. do 20 grudnia 2005r., na koncie figurowała zaległość w kwocie 1641,65 zł (k.40). W dniu 29 października 2012r. powód nabył od Uczelni wierzytelność w stosunku do D. C. (1) z tytułu nieuiszczonego czesnego (k.36).

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo jest nieuzasadnione, gdyż roszczenie, które w ocenie Sądu Rejonowego, miało charakter okresowy, uległo przedawnieniu na mocy art.118 k.c.

Powód wniósł apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości i zarzucił obrazę prawa materialnego, tj. art.118 k.c. przez jego błędną wykładnię, wskutek przyjęcia że świadczenie studenta, polegające na obowiązku uiszczenia opłaty za świadczenia edukacyjne stanowi świadczenie o charakterze okresowym, podczas gdy było to świadczenie jednorazowe, ewentualnie podzielone na raty.

Wskazując na ten zarzut powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 3 247,39 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych. Wskazał, że do zawartej przez pozwanego umowy o świadczenie usług edukacyjnych z Uczelnią należy stosować odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego tj. art.750 k.c., zaś do przedawnienia roszczeń z tego tytułu przepis art.751 pkt 2 k.c. przewidujący dwuletni okres przedawnienia, który jest przepisem szczególnym wobec art.118 k.c. Na wypadek nie przyjęcia takiej podstawy prawnej, podniósł, iż żądane przez powoda roszczenie wynika ze świadczenia okresowego i w związku z tym podlega trzyletniemu przedawnieniu (art.118 k.c.). Stanowczo sprzeciwił się przyjęciu, iż roszczenie powoda podlega ogólnemu dziesięcioletniemu okresowi przedawnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego jest prawidłowe, jednakże nie można w pełni zgodzić się z jego uzasadnieniem.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż chesne, do zapłaty którego zobowiązał się pozwany D. C. (2), było świadczeniem okresowym, dla którego przewidziany jest trzyletni termin przedawnienia (art.118 k.c.).

Z Zarządzenia nr (...) Rektora Wyższej Szkoły (...). J. C. (2) w R. (k. 34-35) wynika, iż chesne, na kierunku na którym studiował pozwany, wynosiło 1 600,00 zł, i mogło być płatne jednorazowo lub w ratach, tak więc nie można zakwalifikować tego świadczenia jako okresowego, ponieważ raty składały się na z góry określoną sumę, co nie jest cechą świadczeń okresowych. W tej części zarzut apelacji okazał się uzasadniony.

Nie zmienia to jednak oceny wyroku jako prawidłowego, ponieważ roszczenie powoda uległo przedawnieniu, chociaż nie dlatego, że było to roszczenie okresowe.

Kwestionariusz kandydata na studia został podpisany i złożony przez pozwanego w dniu 05 lipca 2005r. W tym też dniu D. C. (2) złożył ślubowanie, zatem tę datę należało przyjąć jako zawarcie umowy pomiędzy nim a Wyższą Szkołą (...). J. C. w R., pierwszy rok nauki obejmował więc rok akademicki 2005/2006. To oznacza, że zawarto ją pod rządami ustawy z dnia 12 września 1990r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U.Nr 65, poz. 385 z późn. zm.). W ustawie tej brak było jednak odrębnej regulacji umowy o świadczenie usług edukacyjnych, w szczególności nie zawierała ona odpowiednika art.160 ust.3 obowiązującej od dnia 1 września 2005r., a więc nie mającej zastosowania w rozpoznawanej sprawie, ustawy z dnia 27 lipca 2005r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (tekst jedn. Dz.U. z 2012 r., poz.572 ze zm.). Nie można zatem uznać, iż umowa o kształcenie, zawarta przez pozwanego D. C. (1) w dniu 5 lipca 2005r., była regulowana innymi przepisami, lecz wobec braku szczególnej regulacji, mają do niej „odpowiednie zastosowanie” przepisy ustawy kodeks cywilny. Ponieważ treść umowy łączącej strony była zbliżona najbardziej do umowy o świadczenie usług, zatem powinny mieć do niej odpowiednie zastosowanie przepisy o zleceniu (art.750 k.c.). W ramach łączącej umowy, do przedawnienia roszczeń z tytułu świadczonej usługi dydaktycznej odpowiednie zastosowanie znajduje zatem przepis art.751 pkt 2 k.c. przewidujący dwuletni termin przedawnienia jako przepis szczególny, wyłączający stosowanie art.118 k.c.

Zgodnie z art.117 §1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Jak zaś stanowi §2 tego przepisu, po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje

roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata (art.118 k.c.).

Należy zaznaczyć, że samo podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające dla konieczności jego rozpoznania i nakazuje sądowi rozważenie, jaki jest termin przedawnienia określonego roszczenia (por. wyr. SN z dnia 22 lutego 2007r. IV CSK 1/07, Lex nr 27425).

Okolicznością bezsporną, nie kwestionowaną przez strony był fakt, iż Wyższa Szkoła (...). J. C. w R. świadcząca usługi edukacyjne, trudniła się tym zawodowo. Nie były to działania okazjonalne, czy incydentalne, o czym świadczą min. postanowienia Statutu Uczelni (k.13 i n.). Umowa o świadczenie usług edukacyjnych jest więc umową o charakterze cywilno-prawnym. Ponieważ treść umowy łączącej strony była zbliżona najbardziej do umowy o świadczenie usług, zatem powinny mieć do niej odpowiednie zastosowanie przepisy o zleceniu (art.750 k.c.). W ramach łączącej umowy, do przedawnienia roszczeń z tytułu świadczonej usługi dydaktycznej odpowiednie zastosowanie znajduje zatem przepis art.751 pkt 2 k.c. przewidujący dwuletni termin przedawnienia jako przepis szczególny, wyłączający stosowanie art.118 k.c.

Zatem do przedawnienia roszczeń z tytułu tej działalności będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy art.751 pkt.2 k.c. w zw. z art.750 k.c., który stanowi, że z upływem dwóch lat przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie z tytułu nauki, przysługujące osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami. Jest to przepis szczególny wobec art.118 k.c.

Tak więc termin przedawnienia roszczenia objętego niniejszym postępowaniem na podstawie w/w przepisów wynosi dwa lata, a nie, jak błędnie przyjął Sąd Rejonowy – trzy lata na podstawie art.118 k.c. i w dacie wytoczenia powództwa, roszczenie powoda było już przedawnione, co skutecznie podniósł pozwany w toku postępowania przed Sądem Rejonowym.

Tym samym, zaskarżone orzeczenie odpowiada ostatecznie prawu, chociaż z innych przyczyn niż wskazano w jego uzasadnieniu, brak więc było podstaw do jego zmiany. Dlatego też działając na podstawie art.385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił żądanie apelacji jako niezasadne.

O kosztach postępowania apelacyjnego w kwocie 300,00 zł na rzecz pozwanego reprezentowanego przez fachowego pełnomocnika – adwokata, orzeczono na podstawie art.98 k.p.c. w zw. z art.108 §1 k.p.c. i §6 ust.3 w zw. z §13 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz.U. 2013r., poz.461)

SSO T. Strojnowska

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)